

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1850/2544

นายเสนอ สารบุญ โจทก์ บริษัท ล. อนันต์พาณิชย์ (1975) จำกัด จำเลย พ.ร.บ. แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 18, 20 ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงานฯ ข้อ 9

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 18, พ.ร.บ.แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 20, ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน มาตรา 9

ย่อ / หลักกฎหมาย

ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 9 วรรคหนึ่งและวรรคสองให้อำนาจนายจ้างที่จะกำหนดวันหยุดตามประเพณีได้เองปีละไม่น้อยกว่าสิบสามวัน โดยไม่ต้องไปทำความตกลงกับลูกจ้าง จึงมิใช่เป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างตาม พ.ร.บ. แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 18, 20 จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างสามารถกำหนดวันหยุดตามประเพณีได้ตามกฎหมาย จำเลยออกประกาศกำหนดวันหยุดตามประเพณีตามบทกฎหมายดังกล่าว แม้ไม่มีวันที่ประกาศใช้ และไม่มีลายมือชื่อกรรมการผู้จัดการหรือผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยก็ไม่ทำให้ประกาศกำหนดวันหยุดตามประเพณี ตกเป็นโมฆะเนื่องจากกฎหมายมิได้กำหนดแบบไว้ ประกาศดังกล่าวจึงมีผลผูกพันโจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลย ให้ต้องปฏิบัติตาม

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าจ้างค้างจ่าย ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี ค่าจ้างในวันหยุดตามประเพณี และค่าชดเชย จำเลยให้การ ขอให้ยกฟ้อง ศาลแรงงานกลางพิจารณาแล้ว พิพากษาให้จำเลยชำระค่าจ้างค้างจ่ายเป็นเงิน 3,866 บาท พร้อมดอกเบี้ย ร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันถูกเลิกจ้างเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ ค่าขอของโจทก์นอกนั้นให้ยก โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานพิจารณาแล้ว มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของโจทก์ว่า โจทก์ละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสามวันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควรหรือไม่ และโจทก์มีสิทธิได้ค่าชดเชย สินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าจ้างในวันหยุดพักผ่อนประจำปี และค่าจ้างในวันหยุดตามประเพณีจากจำเลยหรือไม่ เห็นว่า ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครองแรงงาน ข้อ 9 วรรคหนึ่งและวรรคสอง บัญญัติว่า "ให้นายจ้างประกาศกำหนดวันหยุดตามประเพณีไม่น้อยกว่าปีละสิบสามวันโดยรวมวันแรงงานแห่งชาติด้วย ถ้าวันหยุดตามประเพณีวันใดตรงกับวันหยุดประจำสัปดาห์ให้เลื่อนวันหยุดตามประเพณีวันนั้นไปหยุด ในวันทำงานถัดไป" บทบัญญัติกฎหมายดังกล่าวให้อำนาจนายจ้างที่จะกำหนดวันหยุดตามประเพณีได้เองปีละไม่น้อยกว่าสิบสามวัน โดยไม่ต้องไปทำความตกลงกับลูกจ้าง จึงมิใช่เป็นข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้างตาม พ.ร.บ. แรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 มาตรา 18, 20 จำเลยซึ่งเป็นนายจ้างสามารถกำหนดวันหยุดตามประเพณีได้ตามกฎหมาย จำเลยประกาศวันหยุดงานตามประเพณีปี 2541 โดยไม่ได้กำหนดวันวิสาขบูชาเป็นวันหยุดตามประเพณีด้วยซึ่งโจทก์ทราบประกาศดังกล่าวแล้ว แม้จะไม่มีวันที่ประกาศใช้และไม่มีลายมือชื่อกรรมการผู้จัดการหรือผู้มีอำนาจกระทำการแทนจำเลยก็ไม่ทำให้ ประกาศดังกล่าวตกเป็นโมฆะ เนื่องจากการกำหนดวันหยุดตามประเพณีนั้นกฎหมายมิได้กำหนดแบบไว้ ประกาศจึงมีผลผูกพันโจทก์ซึ่งเป็นลูกจ้างของจำเลยให้ต้องปฏิบัติตาม เมื่อจำเลยไม่ได้กำหนดให้วันที่ 10 พฤษภาคม 2541 เป็นวันหยุดตาม

ประเพณี วันที่ 11 พฤษภาคม 2541 จึงมิใช่วันหยุดชดเชยวันหยุดตามประเพณีแต่เป็นวันทำงาน
โจทก์ไม่มาทำงานตั้งแต่วันที่ 11 ถึงวันที่ 13 พฤษภาคม 2541 จึงเป็นการละทิ้งหน้าที่เป็นเวลาสาม
วันทำงานติดต่อกันโดยไม่มีเหตุอันสมควร ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การคุ้มครอง
แรงงาน ข้อ 47 (5) จำเลยมีสิทธิเลิกจ้างโจทก์ได้โดยไม่ต้องจ่ายค่าชดเชย สิ้นจ้างแทน
การบอกกล่าวล่วงหน้า ค่าจ้างสำหรับวันหยุดพักผ่อนประจำปี และค่าจ้างสำหรับวันหยุดตาม
ประเพณีที่ศาลแรงงานกลางพิพากษามานั้นชอบแล้ว พิพากษายืน .

องค์คณะ

รุ่งโรจน์ รื่นเรืองวงศ์ · กมล เพียรพิทักษ์ · จรัส พวงมณี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1850/2544>